

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **DLS, spol. s.r.o.**, IČ 615 05 129
sídlem Těšnov 1163/5, Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Radkem Klesou
sídlem Riegrova 223/20, Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020, č. j. KrÚ
13825/2020/ODSH/11

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“).

2. Uvedeného přestupku se žalobce měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda Fabia, registrační značky x v rozporu s ust. § 10 odst. 3 shora citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně tím, že dne 7. 3. 2018 ve 22:10 hodin nezjištěný řidič překročil v obci Litomyšl, ulici J. E. Purkyně – v měřeném úseku mezi domem č. p. 1138 a zahrádkářskou kolonií (u č. p. 1179), směrem z centra na obec Poličku, nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h platnou v celém měřeném úseku, o 12 km/h (po odečtu odchylky 3 %). Vozidlu byla naměřena rychlost 65 km/h (před odečtem). Měření probíhalo v automatickém režimu, tedy bez toho, aby byl automobil po změření rychlosti zastaven. Uvedeným jednáním se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 citovaného zákona. Za tento přestupek byla žalobci v souladu s ust. § 125f odst. 4 citovaného zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

3. V žalobě žalobce vytýká žalovanému především to, že neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (řidiče) a místo toho projednal přestupek s provozovatelem vozidla (žalobcem). Žalobce již před vydáním prvostupňového rozhodnutí sdělil správnímu orgánu I. stupně, že předmětné vozidlo poskytl k užívání společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o. na základě smlouvy o operativním leasingu. K výzvě prvostupňového orgánu ze dne 9. 3. 2018 pak žalobce uvedl, že předmětné vozidlo měl v inkriminovanou dobu v užívání pan E. V., nar. x, státní občan F. r., a to na základě nájemní smlouvy. Vzhledem k tomu, že z obchodních podmínek, jež byly součástí nájemní smlouvy, plynul zákaz přenechat vozidlo jiným osobám, než uvedeným v nájemní smlouvě, je podle žalobce zřejmé, že předmětné vozidlo musel v době spáchání přestupku řídit jedinečně pan V.

4. V další části namítal, že zasláná výzva k podání vysvětlení ze dne 28. 3. 2018 byla zaslána na správnou adresu a pouze panem V. nebyla vyzvednuta. Žalobce považuje za protiprávní postup, kdy nevyzvednutá zásilka byla vrácena zpět správnímu orgánu. Nevyzvednutá zásilka měla být po uplynutí lhůty k vyzvednutí vhozena do poštovní schránky označeného řidiče. Správní orgán měl zaslat novou výzvu s jasným pokynem ke vhození do domovní schránky po marném uplynutí lhůty k vyzvednutí. Nevyzvednutí zásilky označeným řidičem nelze klást k tíži žalobci. Správní orgán byl také povinen zaslat výzvu včetně poučení v jazyce státu, jehož je adresát občanem. V této souvislosti žalobce zmínil analogii k ustanovení § 125j zákona o silničním provozu. Správní orgán se měl také pokusit o opakované kontaktování pana V., případně využít institutu dožádání do ciziny, uložit pokutu nebo využít jiný ze zajišťovacích institutů. Žalobce odkázal na rozsudek

Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015-46, podle něhož musí správní orgány, mají-li reálnou příležitost zjistit přestupce, se o takové zjištění pokusit.

5. Správní orgány se podle žalobce nijak nevypořádaly s navrženými důkazy, totiž s návrhem na výslech pana V. a pana F. – zaměstnance společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o. Nevypořádány zůstaly podle žalobce i námitky týkající se objektivní odpovědnosti právnické osoby jako provozovatele vozidla za přestupky. Je-li účastníkem správního řízení o uložení pokuty právnická osoba, je povinností správního orgánu zabývat se otázkou zavinění ve vztahu k fyzické osobě, jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné. Pro postup správního orgánu, který rozhodl o vině žalobce, nebyly splněny zákonné podmínky.

6. V závěru žaloby žalobce předkládá svůj výklad předmětné právní úpravy týkající se přestupku provozovatele vozidla. Cílem právní úpravy není trestat primárně provozovatele vozidla. K tomuto kroku je možné přistoupit jen v případě, kdy nebude zjištěna totožnost přestupce. V nyní projednávaném případě však podle žalobce byla totožnost přestupce sdělena správnímu orgánu ještě před vydáním prvního rozhodnutí ve věci. Těžko si lze podle žalobce představit, že tento bude regresně vymáhat pokutu po označeném řidiči, neboť náklady na vymáhání by překročily výši samotné pokuty.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí, které se vypořádává se všemi později uplatněnými žalobními námitkami. K námitce neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku žalovaný uvedl, že v tomto případě žalobce jako řidiče označil cizího státního příslušníka, kterému se nedařilo doručit. Žalobcem označený cizinec neposkytl správnímu orgánu součinnost, přičemž v zahraničí nelze uplatnit doručení fikcí ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu. Odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36, kde se NSS ztotožnil se závěrem Krajského soudu v Ostravě o tom, že správní orgány nejsou v takových případech povinny provádět rozsáhlé pátrání po pachatelích přestupků za plného využití všech dostupných nástrojů. Zaslání výzvy označenému řidiči pouze v českém jazyce nemohlo mít vliv na doručení písemnosti, neboť adresát byl vyzván poštou k vyzvednutí zásilky ve svém jazyce – francouzštině. Pokud jde o namítané ne zahájení přestupkového řízení s označeným řidičem, žalovaný uvedl, že tato otázka je plně na uvážení správního orgánu. Nelze podle něj postupovat čistě formalisticky a prodlužovat řízení neúčelnými a ne hospodárnými kroky. Podklady poskytnuté žalobcem nevypovídají ničeho o tom, kdo skutečně v době spáchání přestupku vozidlo řídil. Neprovedení žalobcem navržených důkazů dostatečně odůvodnily oba správní orgány. Navržené důkazy neprovedly z důvodu jejich nadbytečnosti. Oba správní orgány se pak zabývaly i námitkou řešení zavinění osoby, jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné. U přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu se nevyžaduje zavinění, neboť se jedná o speciální úpravu. Správní orgány se ve svých rozhodnutích zabývaly i otázkou možného zproštění odpovědnosti žalobce za přestupek. Není ani podle žalovaného pravdou, že by správní orgány nerespektovaly smysl a účel právní úpravy odpovědnosti za přestupek. Účelem předmětné úpravy bylo zjednodušit řízení, neprovádět rozsáhlá pátrání po možných řidičích, a v případě nenalezení řidiče, přenesení objektivní odpovědnosti na provozovatele vozidla. Navíc žalobce s touto odpovědností počítá a do smluvních

podmínek si zařadil i smluvní pokutu pro případ přestupku spáchaného řidičem. S ohledem na uvedenou argumentaci navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

8. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Žaloba není důvodná. Žalobní námitky žalobce jsou v podstatě faktickým opakováním námitek odvolacích, jakož i námitek uplatněných v rámci správního řízení v I. stupni (odpor proti příkazu prvostupňového orgánu).

9. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu: *„Provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*

10. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu: *„Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*

11. Ze správního spisu plynou pro tuto věc následující důležité skutečnosti. Správní orgán I. stupně po výzvě ke sdělení údajů o totožnosti řidiče obdržel od společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o. podání, ve kterém uvedená společnost sdělila, že v době spáchání přestupku měl vozidlo řídit pan E. V., s tím, že uvedla datum jeho narození a místo bydliště ve F. r. Správní orgán I. stupně na základě těchto informací vyzval doporučeným dopisem pana E. V., aby sdělil, kdo byl řidičem vozidla v době spáchání přestupku. Tato výzva správního orgánu se však vrátila z F. zpět s označením *„Pli avisé et non réclamé“* – zásilka oznámena a nevyžádána.

12. Usnesením ze dne 3. 8. 2018 správní orgán přestupek podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) odložil. Příkazem ze dne 23. 10. 2018 pak rozhodl o tom, že se žalobce dopustil přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a současně za to žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 Kč.

13. Žalobce podal proti příkazu odpor. V odůvodnění tohoto odporu pak namítal, že předmětné vozidlo poskytl společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o. a rovněž je mu známa skutečnost, že tato společnost poskytla vozidlo na základě nájemní smlouvy již uvedenému panu V. Poukázal na to, že podle obchodních podmínek společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o. nebyl pan V. oprávněn vozidlo přenechat k užívání komukoli jinému. Z toho pak má mělo podle žalobce plynout, že v době spáchání přestupku řídil předmětné vozidlo pan V. V další části odůvodnění odporu pak nesouhlasí se správním orgánem v tom, že byla splněna podmínka pro projednání přestupku provozovatele vozidla. Správní orgán měl od žalobce veškeré indicie, na základě kterých mohl zahájit řízení proti panu V. Nadto mohl správní orgán využít zajišťovací instituty. Skutečnost, že si pan V. zásilku nevyzvedl, nelze klást k tíži žalobci. Navíc se podle žalobce nejednalo o osobu vzdálenou či nedostupnou. Správní orgán se měl zabývat rovněž otázkou zavinění z hlediska přičitatelnosti právnické osobě. Navrhl také výpověď pana V., ověření dokladu jeho totožnosti, jakož i výpověď pana F., zaměstnance společnosti CZECH RENT A CAR

s.r.o. k tomu, že byl pan V. řádně poučen o povinnostech dodržovat povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Rovněž navrhl provedení zkoušky automatizovaného technického prostředku, jímž byla rychlost naměřena.

14. Správní orgán I. stupně již v úvodu citovaným rozhodnutím ze dne 20. 2. 2019 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami uplatněnými žalobcem v podaném odporu. Uvedl, že pro kontaktování označeného řidiče využil údaje poskytnuté společností CZECH RENT A CAR s.r.o. Ty však nevedly ke zjištění pachatele, resp. zasláná výzva nebyla na dané adrese vyzvednuta. Pokud jde o vynaložení většího úsilí ke zjištění pachatele přestupku a namítaného nenaplnění nezbytných kroků dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, vyšel správní orgán ze závěrů vyslovených v rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46. Správní orgán poté, co se nepodařilo prokázat, že označený řidič přestupek skutečně spáchal, věc odložil a byly tak splněny podmínky pro projednání přestupku provozovatele vozidla. Dále se vyjádřil též k namítanému zavinění. K tomu uvedl, že v případě přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se nejedná o subjektivní odpovědnost, ale odpovědnost objektivní, kdy není ze strany provozovatele vyžadováno zavinění. Správní orgán I. stupně se v odůvodnění vyjádřil i k navrženým důkazům – výpovědi pana V., ověření jeho dokladu totožnosti, výpovědi pana F. a provedení zkoušky automatizovaného technického prostředku. Pan V. byl nekontaktní, jeho výpověď tak nemohla být uskutečněna. Výpověď pana F. by podle správního orgánu nemohla ničeho prokázat o tom, že v době spáchání přestupku řídil vozidlo právě V. Ověření dokladu totožnosti pana V. by bylo nadbytečné, neboť správní orgán nijak nerozporoval, že předmětné vozidlo měl v nájmu právě pan V. K návrhu na provedení zkoušky automatizovaného technického prostředku správní orgán uvedl, že tento prostředek měl platné ověření (ověřovací listy jsou součástí správního spisu). Na závěr části, v níž se správní orgán vypořádal s námitkami žalobce, uvedl správní orgán, že nelze vyhovět návrhu žalobce na zastavení řízení. Uvedl, že v obchodních podmínkách žalobce je výslovně zahrnuta odpovědnost za přestupky. V té souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 15/16 ke vztahu provozovatele vozidla a nájemce.

15. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí včasné odvolání. V něm v podstatě zopakoval námitky uplatněné již v odporu proti zmíněnému příkazu. Zopakované odvolací námitky jsou pak i obsahem nyní projednávané žaloby.

16. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že se ze strany žalobce, resp. jeho právního zástupce se jedná pouze o obecné, univerzální odvolání, neboť stejná odvolání obdržel žalovaný i v jiných věcech. Společné pro ně je, že vozidlo bylo vždy pronajato cizinci, kterému se buď vůbec nedaří doručit nebo na zasláné výzvy nereaguje. K nezbytnosti učinit kroky vedoucí ke zjištění pachatele přestupku žalovaný uvedl, že správní soudy opakovaně zkonstatovaly, že takové nezbytné kroky neznamenají rozsáhlé vyhledávání, ale reálnou snahu o zjištění možné osoby přestupce. Pan V. odmítl součinnost při doručování písemnosti. Správní orgán nebyl povinen k výzvě přikládat informační

formulář v cizím jazyce. Ztotožnil se i s vypořádáním dalších námitek žalobce ze strany prvostupňového orgánu.

17. Jak soud již shora zmínil, žalobní námitky jsou faktickým opakováním námitek odvolacích a námitek uplatněných již v odporu proti příkazu správního orgánu. Proto bude podstatné vyhodnocení toho, jak se s těmito námitkami vypořádaly správní orgány. Soudní přezkum ve správním řízení totiž není dalším přezkumným kolem ve správním řízení, nýbrž je zaměřen především na posouzení toho, zda ve správním řízení byla dodržena garantovaná práva žalobce. K tomu je třeba ještě uvést, že obě rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek.

18. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005–130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

19. Soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný se s odvolacími námitkami vypořádal dostatečným a právu odpovídajícím způsobem. Je proto případné, aby soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal.

20. Za stěžejní námitku, prolínající se správním řízením a nyní i uplatněnou v žalobě považuje soud podle žalobce neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V dané věci však soud po přezkoumání rozhodnutí ověřil, že správní orgán I. stupně vyvinul odpovídající úsilí ke zjištění skutečného pachatele přestupku, jaké po něm může být oprávněně žádáno. Správní orgán I. stupně poté, co obdržel informace o údajném řidiči vozidla, tomuto zaslal výzvu k podání vysvětlení na jeho adresu v zahraničí. Z oznámení doručujícího orgánu plyne, že zásilku se nepodařilo doručit (viz nálepka na lícu dopisu se sdělením „*Pli avisé et non réclame*“). Přitom je třeba dát za pravdu správním orgánům v tom, že výzva byla adresátu řádně doručována. Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že po marném uplynutí lhůty k vyzvednutí písemnosti bylo pro správné doručení nutné písemnost vhodit do domovní schránky. Jak již uvedl NSS v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41: „*Na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta.*“ Pokud jde o možnost označeného řidiče seznámit se s doručenou písemností, pak krajský soud je toho názoru, že označený řidič byl v jazyce státu, jehož je občanem spraven o předmětné písemnosti. Odůvodněný je i závěr žalovaného o tom, že nebylo povinností správního orgánu zasílat spolu s předmětnou písemností informační formulář v cizím jazyce, neboť označený řidič byl danou písemností skutečně jen vyzýván k podání vysvětlení. Žalobcem citovaný bod 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2015/413 jasně uvádí osobu podezřelou ze spáchání přestupku, které by měly být písemnosti doručovány v jazyce státu, jehož je občanem: „*Členské státy by měly mít možnost vyrozumět vlastníka nebo držitele vozidla či jinak zjištěnou osobu podezřelou ze spáchání dopravního deliktu v oblasti bezpečnosti silničního provozu, aby je mohly informovat o použitelných postupech a právních důsledcích vyplývajících z právních předpisů členského státu deliktu.*“

Členské státy by přitom měly zvážit, zda zašlou informace týkající se dopravních deliktů v oblasti bezpečnosti silničního provozu v jazyce dokladů o registraci vozidla nebo v jazyce, jemuž dotyčná osoba s největší pravděpodobností rozumí, aby zajistily, že dotyčná osoba správně porozumí sdělovaným informacím.“ Jak již tedy uvedeno, výzva byla ze strany správního orgánu doručována označenému řidiči řádně, v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu.

21. V další části žaloby žalobce namítal, že bylo povinností správního orgánu pokusit se opakovaně kontaktovat označenou osobu přestupce, resp. využít institutu dožádání do ciziny, případně označenému přestupci uložit pořádkovou pokutu. Žalobce podle svého mínění dodal správnímu orgánu všechny potřebné indicie ke zjištění osoby přestupce a bylo pak na správním orgánu, aby v duchu odkazovaného rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46 osobu přestupce skutečně zjistil. Z uvedeného rozsudku má pak podle žalobce plynout, že podmínka učinění nezbytných kroků je splněna až po minimálně dvou nedoručených výzvách. Takový výklad však podle soudu není na místě. Z uvedeného rozsudku i s ohledem na další judikaturu žádný takový závěr nevyplývá. K namítanému neučinění dalších kroků nad rámec toho, co správní orgán v řízení učinil, zaujímá krajský soud v souladu s konstantní judikaturou a smyslem a účelem předmětné právní úpravy shodný názor jako žalovaný. V tomto konkrétním případě by totiž provedení navržených činností správního orgánu bylo třeba považovat za nepřijatelný formalismus míjející se se smyslem předmětné právní úpravy. NSS ve své judikatuře zastává konstantní názor ohledně nezbytných kroků ke zjištění osoby přestupce. Například v rozsudku ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36 (body 21 až 24) uvedl, že: *„pachatele přestupku není možné vypátrat vždy a správní orgány v tomto směru nemusejí vynakládat nepřiměřené úsilí. Zejména při zjevných obstrukcích a v případech, kdy provozovatel jako řidiče označí osobu s adresou pobytu v zahraničí, přitom Nejvyšší správní soud klade relativně nízké požadavky na to, jaké kroky musí správní orgán učinit dříve, než zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla“* Krajský soud tak má za to, že správní orgán I. stupně svým postupem učinil zadost požadavku na zjištění pachatele přestupku. Žalobcem navrhované využití institutů k zajištění účasti označeného řidiče ve správním řízení by jistě mohlo najít uplatnění v situacích, kdy označeným řidičem bude nikoli vzdálená, bez obtíží dohledatelná osoba. V projednávaném případě však s ohledem na okolnosti (označený řidič je cizím státním příslušníkem) nelze po správních orgánech vyžadovat extenzivně pojaté pátrání po označených osobách. Nutno si také uvědomit, že správní orgány v důsledku respektování suverenity daného státu ani nemohou využít například institut předvedení.

22. Zcela nedůvodnou shledává krajský soud i námitku neprovedení navržených důkazů, resp. neodůvodnění jejich neprovedení. K tomu krajský soud odkazuje na s. 4 prvostupňového rozhodnutí a s. 8 rozhodnutí žalovaného. Oba správní orgány neprovedení navržených důkazů řádně odůvodnily. Doklad totožnosti pana V. by nepřinesl žádné zjištění rozhodné pro tuto věc, když správní orgány nespороvaly, že pan V. si předmětný vůz skutečně na základě nájemní smlouvy pronajal. Výpověď pana V. nebyla možná, neboť pan V. neposkytl součinnost. Výpověď pana F. by byla zcela nadbytečná, neboť jak uvedly správní orgány, z jeho výpovědi by nemohl správní orgán vzít za prokázané, že v době spáchání přestupku řídil vozidlo skutečně pan V. Proto ani

žalobcem předložená nájemní smlouva a obchodní podmínky nejsou s to takovou skutečnost prokázat. Ani provedení zkoušky měřicího zařízení není důvodné. Ve správním spisu jsou založeny ověřovací listy k předmětnému měřicímu zařízení. Nadto žalobce ani netvrdil, že by naměřená rychlost měla být chybná či že měřicí zařízení nefungovalo řádně. Odůvodnění neprovedení navrhovaných důkazů tak považuje soud za plně přezkoumatelné.

23. Závěrem žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly zaviněním a současně, že jsou splněny podmínky pro zproštění odpovědnosti žalobce za přestupek. K tomu lze zopakovat, co již uvedl, žalovaný. Totiž, že není možné se u právnické osoby zabývat zaviněním. V daném případě se jedná o speciální úpravu, která má přednost před úpravou obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky. Zprostit se odpovědnosti může provozovatel jen uplatněním liberačních důvodů, tedy, prokáže-li, že v době spáchání přestupku mu bylo vozidlo odcizeno, případně mu byla odcizena registrační značka či podal žádost o zápis změny v osobě provozovatele. Liberační důvody však žalobce nenamítal. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalobce o tom, že byly naplněny podmínky pro zproštění odpovědnosti žalobce jako provozovatele vozidla za přestupek.

24. Pokud se má krajský soud ještě ve stručnosti vyjádřit k úvahám žalovaného v závěru žaloby, lze k nim uvést následující. Ze správního spisu podle soudu nikterak nevyplývá, že by správní orgány rezignovaly na náležitou snahu o zjištění osoby přestupce a pouze formálně potrestaly žalobce jako provozovatele vozidla. Takové tvrzení žalobce nemá oporu ve správním spisu. Pokud jde o údajně neúčelné vymáhání regresní úhrady pokuty za spáchaný přestupek po označeném řidiči, je čistě věcí žalobce jako podnikatelského subjektu, jaké si v rámci své podnikatelské činnosti nastaví mechanismy zabraňující nebo alespoň eliminující negativní okolnosti spojené se spáchanými přestupky řidičů vozidel, jejichž je provozovatelem. Pokud jde o určité možnosti a jiné případné kroky, které měl žalobce v tomto ohledu, lze odkázat na závěry již citovaného rozsudku NSS ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36, zejména pod bodem 24.

25. S ohledem na shora uvedené závěry soudu k jednotlivým žalobním námitkám nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 23. prosince 2020

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce